

Arrest

nr. 53 949 van 28 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER loco advocaat D. SOUDANT en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Irakees staatsburger te zijn van Koerdische origine en afkomstig te zijn van Tuz Khurmatu, meerbepaald van de wijk Kumari. U verklaart Irak te hebben verlaten op 01/12/2009. Na uw studies zou u gewerkt hebben in de elektronikawinkel van uw oom. U verklaart familiale problemen te hebben gehad in Irak, waardoor u besloot om uw land te verlaten. Nadat uw vader overleed, zou een invloedrijke man uit Tuz, (H.K.S.) genaamd, met uw moeder hebben willen trouwen. Echter, uzelf en uw broer waren hier niet mee akkoord, waardoor u met deze invloedrijke man problemen kreeg. U zou eind oktober 2009 twee keer bedreigd zijn door (H.K.S.) en zijn twee zonen. Hierna bleef u nog een twintigtal dagen in Tuz Khurmatu waarna u eind november 2009 naar een vriend van uw oom vertrok in Suleymania. Na een tweetal dagen vertrok u naar Iran en u kwam aan in België op 31/12/2009. U vroeg asiel aan op 04/01/2010.

U legt ter ondersteuning van uw asielrelaas uw identiteitskaart voor, alsook enkele Iraakse geldbiljetten en een, volgens uw verklaring, Iraakse simkaart.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hiernavolgende redenen.

Zo moet worden vastgesteld dat er ernstige twijfels rijzen omtrent uw beweerde herkomst uit Centraal-Irak, met name Tuz Khurmatu. U verklaart geboren en getogen te zijn in Tuz Khurmatu en er school te hebben gelopen tot het derde jaar secundair (gehoorverslag CGVS p.3).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u een originele identiteitskaart voorlegt tijdens het interview op het Commissariaat-generaal. Na onderzoek is gebleken dat de door u voorgelegde Iraakse identiteitskaart een vervalst document betreft. Door het neerleggen van valse identiteitsdocumenten heeft u doelbewust getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Dit doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Bovendien kunnen hierdoor uw ware identiteit en herkomst niet worden vastgesteld; integendeel doet het voorleggen van valse identiteitsdocumenten ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw beweerde identiteit en dus ook van uw beweerde afkomst uit, en verblijf in, Tuz Khurmatu.

Verder dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen aannemelijke uitleg geeft voor het feit dat u niet over een Iraakse nationaliteitsbewijs beschikt. U verklaart dat de Irakezen reeds van ongeveer bij de geboorte zowel over een Iraakse identiteitskaart als over een nationaliteitsbewijs beschikken (gehoorverslag CGVS p.2). Hierdoor is het uiterst merkwaardig dat uzelf over geen nationaliteitsbewijs beschikt en ook geen gewag maakt van problemen om zo'n document te verkrijgen voor uzelf. Gezien u een valse identiteitskaart voorlegt en geen andere documenten ter ondersteuning van uw identiteit en afkomst aanbrengt, kan bijgevolg ernstig aan uw beweerde afkomst worden getwijfeld.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw kennis met betrekking tot alledaagse en algemene kenmerken omtrent uw beweerde land en regio van afkomst heel beperkt is.

Zo is het ten eerste zeer merkwaardig dat u niet blijkt op de hoogte te zijn van de juiste waarden van de geldbiljetten in Irak voor de val van het Saddamregime. Zo vernoemt u 50, 250 en 1.000. Echter, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie zich in het dossier bevindt, blijkt dat u het bestaan van 100 dinar en 10.000 dinar niet opnoemt en verkeerdelijk 1.000 dinar vermeldt als geldbiljet onder het Saddamregime (gehoorverslag CGVS p.6).

Verder blijkt u een heel beperkte kennis te hebben van de kenmerken van uw beweerde regio van afkomst. Het is zeer opmerkelijk dat u niet kan aangeven waar ten opzichte van Tuz Khurmatu de regio begint die onder Koerdische regering valt. U blijkt de vraag goed te hebben begrepen gezien u correct de drie grote steden opnoemt die onder de Koerdische regering vallen. Echter, bij de vraag naar het dichtstbijzijnde dorpje in de Koerdische regio kan u geen antwoord formuleren. Dit is opmerkelijk aangezien de plaatselijke bewoners sterk gericht zijn op deze Koerdische regio. U verklaart zelfs verkeerdelijk dat u altijd via Kirkuk moet gaan om naar de provincie Suleymania te reizen. Uit de bijgevoegde kaart blijkt immers dat in de regio van Tuz dorpen liggen die niet ver gelegen zijn van de grens met de provincie Suleymania en die geen omweg via Kirkuk stad vereisen (gehoorverslag CGVS p.7 en p.10). Na de vraag verschillende malen te hebben opnieuw gesteld, noemt u het stadje Kifri dat volgens u onder de Koerdische regering zou vallen, en niet onder de Centraal-Irakese regering. Echter, dit stadje Kifri blijkt te liggen in de provincie Diyala die onder het Centraal-Irakese gezag valt.

Verder worden u enkele namen van dorpen en wijken voorgeschoteld (gehoorverslag CGVS p.8-9). Hierbij blijkt u verschillende dorpen die vlak rond Tuz gelegen zijn en zelfs een tweetal namen van wijken in Tuz zelf niet te herkennen. Zo doen de dorpen Abdullah Ghanim en Zandi Mala Yousef bij u geen belletje rinkelen en dit terwijl blijkt uit informatie waarvoor het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het dossier bevindt dat deze dorpen in de onmiddellijke omgeving van Tuz zijn gelegen. Bovendien doen de wijknamen Sika en Imam Ahmed zelfs geen belletje rinkelen bij u terwijl eveneens uit dezelfde informatie blijkt dat dit wijken zijn in Tuz zelf. Dit is heel erg merkwaardig te noemen, temeer daar u wel enkele de wijken en dorpen rond Tuz heel vlotjes opnoemt. Als u dan naar andere wijken en vlakbij gelegen dorpen wordt gevraagd, moet dit zeker bij u een belletje doen rinkelen, temeer daar u zelf verklaart dat Tuz helemaal niet zo groot is. Ook het feit dat u de in deze regio zeer bekende term "Moujama" (nederzetting) niet blijkt te kennen en er geen voorbeeld van kan geven in de omgeving van Tuz, wijst op een weinig doorleefde kennis van de regio (gehoorverslag CGVS p.8-9). Gezien

uit diezelfde bijgevoegde info blijkt dat vlak rond Tuz een Moujamia gelegen is, Yafa genaamd, en u logischerwijze hiervan op de hoogte dient te zijn.

Verder blijft u ook heel vaag in de omschrijvingen van de etnische en veiligheidsproblemen in uw beweerde regio van afkomst, waardoor nog meer wordt getwijfeld aan de geloofwaardigheid van uw afkomst. Het is heel merkwaardig dat, als u gevraagd wordt naar de situatie tussen de etnische groepen in Tuz, u verklaart dat zowel de Koerden als Turkmenen de stad Tuz voor zich opeisen, en dat er ook Arabieren zijn. Als u meer specifiek gevraagd wordt naar concrete problemen tussen deze etnische groepen, verklaart u dat er geen grote problemen zijn geweest in Tuz tussen de etnische groepen (gehoorverslag CGVS p.5). Echter, deze verklaringen zijn heel merkwaardig te noemen gezien uit info waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie zich in het dossier bevindt, blijkt dat er zware rellen zijn geweest tussen Koerden en Turkmenen in Tuz Khurmatu.

Ook legt u vage en weinig doorleefde verklaringen af over de veiligheidssituatie tijdens en na de val van het Saddamregime in Tuz Khurmatu (gehoorverslag CGVS p.4-5). Zo maakt u enkel gewag van plunderingen en gestolen auto's en verklaart u dat er voor de rest niets ergs zou gebeurd zijn. Dit is heel merkwaardig gezien Tuz Khurmatu een regio betreft aan de grens met Noord-Irak met vele etnische spanningen die duidelijk zijn naar boven gekomen tijdens en na de val.

Eveneens legt u slechts vage verklaringen af over recente veiligheidsproblemen in Tuz (gehoorverslag CGVS p.6). Als u gevraagd wordt naar veiligheidsproblemen in Tuz anno 2009 geraakt u niet verder dan een voorbeeld van een casino in Tuz en een voorbeeld uit een buitendistrict aan te halen, namelijk uit Amirli (gehoorverslag CGVS p.6). Echter, gezien hier naar voorbeelden van veiligheidsproblemen in Tuz wordt gevraagd van het laatste jaar van uw verblijf in Irak kunnen van u meer doorleefde en gedetailleerde omschrijvingen worden verwacht van veiligheidsproblemen in uw stad, zeker gezien het hier een regio betreft met veel etnische en veiligheidsproblemen. Hierbij verklaart u eveneens verkeerdelijk dat er geen aanslagen zijn gebeurd tegen overheidsgebouwen in Tuz (gehoorverslag CGVS p.6). Uit de bijgevoegde info blijkt echter dat dit wel is gebeurd, waardoor verder kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw beweerde afkomst.

Verder is het eveneens merkwaardig te noemen dat u geen milities kan opnoemen die actief zijn in Tuz. U vermeldt dat Al Qaeda als actieve groep aldaar aanwezig is, hetgeen zeer algemeen is. Het niet specifieker kunnen vermelden van de actieve gewapende groepen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde afkomst. Als u vervolgens een naam van een militie wordt voorgeschoteld, namelijk de Badr groepering, geeft u verkeerdelijk Talebani op als hoofd hiervan (gehoorverslag CGVS p. 7-8) . Hierdoor wordt nog sterker getwijfeld aan uw beweerde Centraal-Irakese afkomst.

Evenmin blijken uw verklaringen overeen te komen met de info waarover het CGVS beschikt met betrekking tot de veiligheidssituatie tijdens de verkiezingen. Zo zou er namelijk volgens u niets gebeurd zijn tijdens de laatste provinciale verkiezingen van 2009 in Tuz Khurmatu (gehoorverslag CGVS p.8). Echter, uit de bijgevoegde info blijkt dat er wel degelijk aanslagen zijn geweest in Tuz tijdens deze verkiezingen. Dat u ook hier niet van op de hoogte bent, mag wederom verbazen.

Tenslotte verklaart u verkeerdelijk dat de Amerikaanse troepen nog steeds gelegerd zijn in de kazerne in Tuz Khurmatu (gehoorverslag CGVS p.5). U verklaart eveneens dat u ze enkele maanden voor uw vertrek in 2009 nog hebt zien patrouilleren op straat in Tuz (gehoorverslag CGVS p.9). Echter, dit komt niet overeen met info waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie zich in het dossier bevindt, waaruit blijkt dat deze basis reeds in 2006 werd overhandigd aan de Irakezen. Verder is het eveneens merkwaardig dat u niet blijkt te weten dat deze voormalige Amerikaanse basis onder het Saddam regime een militaire luchthaven was van het Irakese leger. (gehoorverslag CGVS p.9).

Er moet worden besloten dat u wel enkele wijken van Tuz opnoemt, alsook enkele dorpen in de omgeving, enkele steden, enkele namen van stammen, van een mukhtar, van de politiecommissaris, van Baath-personaliteiten, van enkele belangrijke personen en ook reproduceert u enkele woorden van het Irakese volkslied (gehoorverslag CGVS 2,3,4,5,7,8). Gezien de bovenvermelde zware twijfels omtrent uw afkomst, gezien uw flagrant gebrek aan kennis van heel lokale kenmerken uit uw beweerde regio van afkomst en gezien het voorleggen van vervalste identiteitsdocumenten, kunnen deze enkele punten die u wel weet op te noemen het ernstige vermoeden van afkomstfraude niet weerleggen. Ook de door u voorgelegde Irakese geldbiljetten en simkaart kunnen de aard van deze motivering niet ombuigen.

Rekening houdend met al deze elementen dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte

en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), alsmede van artikel 4 tot 7 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en “het beginsel van behoorlijk bestuur”.

Hij geeft, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het ‘UNHCR Handboek’ een algemene uiteenzetting omtrent de wijze waarop een asielaanvraag dient te worden beoordeeld en de bewijslast inzake asielaanvragen. *“Het opleidingsniveau van verzoeker is duidelijk miniem te noemen. Tegenstrijdige verklaringen zijn niet voldoende om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut”.*

Verzoeker is verwonderd te horen dat zijn identiteitskaart vals is en blijft erbij dat deze niet vals is. Hij heeft de nodige stappen ondernomen om bijkomende documenten te laten overkomen vanuit zijn land van herkomst, waaruit blijkt dat hij van Centraal-Irak afkomstig is en waarin de informatie zoals vermeld op zijn identiteitskaart wordt bevestigd. Deze stukken kunnen pas na de neerlegging van het verzoekschrift worden meegedeeld omdat zijn familie liet weten deze niet voor 20 oktober 2010 te kunnen laten toekomen. *“Verzoeker heeft dit niet eerder gevraagd aangezien hij ervan overtuigd is dat zijn identiteitsdocumenten echt zijn”.* In dit kader legt verzoeker per aangetekend schrijven van 15 november 2010 een kaart neer van zijn moeder welke hij omschrijft als een identiteitskaart, alsmede een aantal documenten van de winkel waarin hij werkte (rechtsplegingdossier, stuk 9). Per aangetekend schrijven van 3 december 2010 brengt verzoeker een vertaling bij van de kaart van zijn moeder, welke blijkens deze vertaling een bewonerskaart blijkt te zijn (rechtsplegingdossier, stuk 11). Ter terechtzitting legt verzoeker de originele bewonerskaart van zijn moeder neer (rechtsplegingdossier, stuk 13).

Verzoeker betoogt tijdens het gehoor alle biljetten van voor de val van het regime te hebben benoemd. Uit de nota's blijkt ook dat hij het merendeel opnoemde en hij meent ook het biljet van 100 dinar te hebben genoemd. *“Misschien heeft de tolk gewoon vergeten dit te vermelden”.* Verzoeker merkt tevens op dat hij slechts vijftien jaar was ten tijde van de val van het regime.

Verzoeker bedoelde dat de Koerdische regering de stad Tuz Khurmatu niet controleert maar dat er wel een grote Koerdische aanwezigheid is op bepaalde plaatsen in de stad. Hij heeft de naam van de aan hem voorgelegde dorpen al gehoord maar betoogt dat het onmogelijk is alle dorpen in de omgeving van Tuz te kennen. Dit is normaal en geldt ook in België. Een inwoner van Brussel kan ook niet alle dorpen tussen Brussel en Leuven opsommen.

Wat de stad Kifri betreft had verzoeker begrepen dat werd gevraagd naar de etnische samenstelling en niet naar de machthebbers. Hij bedoelde dat de inwoners Koerden waren en wou niet beweren dat de stad onder gezag staat van de Koerdische regering. De vertaling van zijn antwoord is voor interpretatie vatbaar, ter staving waarvan hij verwijst naar de nota's zoals genomen door zijn raadsman tijdens het gehoor en bij het verzoekschrift gevoegd.

Verzoeker blijft erbij dat ‘Abdullah Ghanim’ en ‘Zandi Mala Yousef’ geen plaatsnamen zijn maar verwijzen naar personen. Dit werd bevestigd door de Arabische tolk die hem bijstond bij de voorbereiding van onderhavig beroep. ‘Imam Ahmed’ kan volgens verzoeker geen wijk zijn van Tuz. Hij kent allen de berg ‘Imam Ali’ die dichtbij de stad is gelegen.

Verzoeker betoogt dat het normaal is om langs Kirkuk te gaan indien men naar Suleymaniya wil reizen. De hoofdbaan gaat via Kirkuk. Als men de secundaire wegen door de dorpen neemt is men gedurende drie tot vier uur onderweg in plaats van veertig minuten.

Verzoeker weet wat werd bedoeld met de term 'Moujamia' maar heeft gewoon de uitspraak van de onderzoeker niet begrepen. Het gaat om een nederzetting of een groep huizen nabij een rivier of meer. 'Yafa' is een gehucht op de weg richting Bagdad.

Verzoeker herhaalt dat zich in Irak allerlei problemen voordoen die niet altijd van etnische aard zijn. Dit is een kwestie van proporties. Er zijn doden geweest naar aanleiding van de rellen doch geen honderden doden.

Aangaande de recente veiligheidsproblemen illustreert de keuze van het woord 'casino' volgens verzoeker dat soms misverstanden kunnen rijzen bij de vertaling van begrippen. Hij verwees niet naar een 'casino' doch naar een 'recreatieplaats'. De ontplofing van deze plaats zit nog in zijn geheugen omdat hij deze zelf zag gebeuren.

Verzoeker meent dat in 2009 geen aanslag werd gepleegd op overheidsgebouwen in tegenstelling tot andere jaren waarin wel aanslagen werden gepleegd tegen overheidsgebouwen.

Verzoeker vindt het niet abnormaal dat hij geen milities kan noemen daar het meestal gaat om kleinere groeperingen van vijf tot zes personen. Hij onderstreept dat er *"hoogstwaarschijnlijk misverstanden zijn gerezen tussen enerzijds de vraagstelling zoals vertaald door de tolk en verzoekers antwoorden zoals vertaald door de tolk"*. Ter illustratie haalt hij aan dat onwaarschijnlijk is dat hij de naam van Talabani, de president van Irak, zou hebben vermeld als hoofd van de Badr-groepering. Hij verwijst naar de nota's van zijn raadsman en stelt dat hij Talabani nooit aanduidde als hoofd van een terreurorganisatie doch wel als hoofd van Irak. De nota's van zijn raadsman moeten vergeleken worden met het gehoorverslag. Hieruit kan niet redelijk ontkend worden dat verkeerde conclusies werden getrokken uit zijn verklaringen en dit op basis van een onduidelijke formulering van de vragen of onnauwkeurige vertaling.

Verzoeker ontkent niet dat de Amerikaanse troepen de stad Tuz hadden verlaten maar zij waren nog steeds aanwezig in de omgeving. De bedoeling was minder zichtbaar te zijn in de stad en zich meer toe te spitsen op de veiligheid in de omgeving. Niettemin is het onjuist te beweren dat er sedert 2006 geen Amerikanen meer waren in Tuz. Zij waren nog aanwezig, onder andere om boodschappen te doen.

Verzoeker heeft om zijn verdediging te kunnen voeren een kopie besteld van het administratief dossier. Tot zijn verbazing stelde hij vast dat een groot deel van de overgemaakte informatie doorgestreepte (verborgen) informatie bevat. Verweerder geeft geen reden waarom deze belangrijke informatie voor hem verborgen wordt. Verzoeker kan zich niet verzoenen met deze handelwijze, die strijdig is met *"de beginselen van behoorlijk bestuur"* en artikel 4 tot 7 van de voormelde wet van 11 april 1994.

Verzoeker betoogt nog dat geen rekening werd gehouden met de neergelegde simkaart. Een nauwkeurig onderzoek van deze kaart had veel kunnen laten blijken over zijn oorsprong. De kaart werd echter niet onderzocht en komt niet aan bod in de aangevochten beslissing.

De beslissing is feitelijk noch juridisch correct. Zij bevat fouten bij de weergave van het asielrelaas tijdens het gehoor, de feitenappreciatie en de naleving van de richtlijnen van UNHCR. De motivering kan niet als adequaat worden beschouwd en verweerder heeft geen toegang gegeven aan zinvolle informatie aan de basis van de beslissing die verzoeker individueel raakt.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet. Hij citeert *"recente"* rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, daterend van 2007, waaruit blijkt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land en dat een klein risico voldoende is om te komen tot een schending. Voorts haalt hij de ambtsberichten van mei 2009 en januari 2010 aan waaruit blijkt dat de situatie in delen van Irak ernstig is. Hij loopt risico slachtoffer te worden van een vernederende of onmenselijke behandeling in zijn land van herkomst en verwijst naar zijn hoger gedane uiteenzetting.

2.2. Verzoekers twee middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"* en *"de beginselen van behoorlijk bestuur"* dient te worden opgemerkt dat verzoeker nalaat aan te geven welk

beginsel van behoorlijk bestuur hij, naast de beginselen vastgelegd in de overige door hem aangevoerde bepalingen, geschonden acht, zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Uit de stukken in het dossier blijkt dat na onderzoek door een gespecialiseerde dienst van de Belgische Federale Politie werd vastgesteld dat de door verzoeker neergelegde identiteitskaart niet-authentiek is (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie). Verzoeker blijft in het verzoekschrift vasthouden aan de authenticiteit van zijn identiteitskaart doch brengt geen elementen bij die afbreuk zouden kunnen doen aan de vaststellingen die ten aanzien van dit identiteitsdocument werden gedaan door de Federale Politie. Dat hij zich ter adstructie van zijn asielaanvraag en onderhavig beroep bedient van een niet-authentiek identiteitsdocument vormt een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en, meer specifiek, de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden identiteit en herkomst. Door het voorleggen van een niet-authentieke identiteitskaart kan verzoekers ware identiteit en herkomst immers niet worden vastgesteld.

Dat verzoeker een niet-authentieke identiteitskaart neerlegt klemt nog des te meer daar hij voor het overige geen documenten bijbrengt ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit. Zo legt hij geen Iraaks nationaliteitsbewijs voor en geeft hij voor het ontbreken hiervan evenmin een aannemelijke

verklaring. Blijkens zijn verklaringen op het CGVS is het nationaliteitsbewijs één van de identiteitsdocumenten die over het algemeen bestaan in Irak. Tevens gaf hij aan dat Irakezen dergelijk nationaliteitsbewijs reeds vanaf hun geboorte kunnen bekomen en stelde hij: *“Het is ook gelijk een id kaart als je checkpoint tegen komt of als je nr ziekenhuis gaat dit bewijs tdat je irakees bent”*. In het licht van deze verklaringen is het bevreemdend dat verzoeker beweerde zelf nooit een nationaliteitsbewijs te hebben gehad. Gevraagd waarom niet, wijzigde hij bovendien zijn eerdere verklaringen, stelde hij eigenlijk geen nationaliteitsbewijs nodig te hebben en beweerde hij dat een nationaliteitsbewijs enkel nodig zou zijn indien je naar een ander land op reis wilt en om een paspoort aan te vragen (administratief dossier, stuk 3, p.2-3).

Verzoekers algehele geloofwaardigheid wordt bovendien verder ondergraven doordat hij in het verzoekschrift laat uitschijnen dat zijn opleidingsniveau *“duidelijk miniem te noemen”* is. Eerder tijdens de procedure gaf hij immers aan dat hij tot zijn zeventiende en tot en met het derde middelbaar school liep om vervolgens te gaan werken in de elektriciteitswinkel van zijn oom (ibid., p.3-4; stuk 9, p.1).

Daar waar verzoeker in het verzoekschrift en ter terechtzitting opwerpt dat zich gedurende het gehoor bij het CGVS problemen zouden hebben voorgedaan inzake de vertolking dient te worden opgemerkt dat het *post factum* opwerpen van dergelijke beweringen, zonder deze te staven aan de hand van concrete elementen, niet ernstig is. Bij de aanvang van het gehoor werd aan verzoeker gevraagd of hij de tolk begreep en er werd verduidelijkt dat eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – gemeld dienden te worden (administratief dossier, stuk 3, p.1). Verzoeker noch de advocaat die hem bijstond tijdens het gehoor, maakten enige melding van communicatie- of vertaalproblemen. Wanneer aan het einde van het gehoor de mogelijkheid werd geboden om bijkomende opmerkingen te formuleren maakten zij hiervan evenmin melding. Uit het gehoorverslag blijkt dat het gehoor op een normale wijze is geschied en kan niet worden afgeleid dat zich problemen zouden hebben voorgedaan.

Bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag en in het bijzonder de feitelijke kennis omtrent Tuz Khurmatu, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker. De Raad onderzoekt of hij op grond van de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Aan verzoeker, ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, bleek ‘Ali Zain al-Abidin’ niets te zeggen. Hij stelde dienaangaande: *“we hebben in de stad zelf dit niet”*. Verzoeker verklaarde bovendien geen informatie te kunnen geven aangaande de problemen tussen Koerden en Turkmenen in Tuz Khurmatu in 2003. Hij verklaarde eerder tijdens het gehoor bij het CGVS reeds uitdrukkelijk dat zich geen concrete problemen zouden hebben voorgedaan tussen de Koerden en de Turkmenen (administratief dossier, stuk 3, p.5). Aldus blijkt verzoeker kennelijk niet op de hoogte te zijn van de ernstige etnische spanningen die in 2003 en 2004 plaatsvonden in Tuz Khurmatu tussen de Turkmenen en de Koerden. De vernietiging van het in Tuz Khurmatu gelegen schrijn van de sjiiitische imam ‘Ali Zain al-Abidin’ was hierbij de aanleiding voor gewelddadige rellen die dermate ernstig waren dat zij verscheidene dodelijke slachtoffers kenden in Tuz Khurmatu en naderhand oversloegen naar Kirkuk (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie).

Verzoeker vertoonde daarenboven een gebrek aan kennis omtrent de aanslagen die in de loop van 2005 in Tuz Khurmatu werden gepleegd op een aantal overheidsgebouwen (ibid.). Hij verklaarde tijdens het gehoor immers dat in Tuz Khurmatu nooit aanslagen plaatsvonden tegen overheidsgebouwen of tegen gebouwen van de veiligheidsdiensten, de politie of het leger (administratief dossier, stuk 3, p.6). De loutere *post factum* erkenning vanwege verzoeker dat voor 2009 wel degelijk aanslagen plaatsvonden op overheidsgebouwen in Tuz Khurmatu is geenszins van die aard dat zij afbreuk kan doen aan voorgaande vaststelling.

Verzoeker bleek bovendien niet op de hoogte te zijn van de veiligheidsproblemen die zich in Tuz Khurmatu voordeden tijdens de provinciale verkiezingen in 2009. Hij verklaarde, hieromtrent bevraagd:

“nee niets gebeurd” (administratief dossier, stuk 3, p.8), terwijl uit de informatie in het dossier blijkt dat tijdens deze verkiezingen in Tuz Khurmatu in de hoofdstraat een aanslag werd gepleegd en een vuurgevecht plaatsvond nabij de silo in het centrum van Tuz Khurmatu (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie).

Het voormelde klemte nog des te meer daar verzoeker evenmin op de hoogte bleek van de gerichte aanslag tegen de Turkmenen die slechts enkele maanden voorafgaand aan zijn beweerde vertrek uit Tuz Khurmatu plaatsvond. Daar waar hij beweerde dat zich op het vlak van onderlinge spanningen tussen de etnieën geen concrete problemen zouden hebben voorgedaan (administratief dossier, stuk 3, p.5), blijkt immers uit het door verzoeker zelf neergelegde uittreksel uit het Nederlandse Ambtsbericht van januari 2010 dat in juni 2009 in Tuz Khurmatu een aanslag werd gepleegd die was gericht tegen de Turkmeense bezoekers van een sjitische moskee in Tuz Khurmatu (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlage 5, p.18).

Uit zijn verklaringen bij het CGVS blijkt dat verzoeker niet op de hoogte was van het geld dat voor de val van het regime van Saddam Hoessein in omloop was in zijn voorgehouden regio van herkomst. Verzoeker antwoordde, gevraagd welke biljetten voor de val van het regime in omloop waren: *“50, 250, met saddam erop, 1000 en dat was het”* (administratief dossier, stuk 3, p.6). Uit de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat hij niet enkel naliert om de biljetten van 100 dinar en 10 000 dinar te vermelden doch tevens verkeerdelijk beweerde dat voor de val van het regime een biljet van 1 000 dinar in omloop was (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie). Redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker, ondanks zijn jeugdige leeftijd, meer accurate verklaringen zou kunnen afleggen omtrent het geld dat tot 2003 in omloop was in zijn voorgehouden regio van herkomst. De algemene, louter hypothetische en ongefundeerde bewering als zou hij wel degelijk alle biljetten hebben opgenoemd en de tolk *“misschien”* vergeten zijn deze te vermelden is, gelet op hetgeen reeds hoger werd uiteengezet inzake de aangevoerde tolkenproblemen, niet van aard om afbreuk te doen aan voormelde vaststelling. Zij vindt geen steun in het gehoorverslag noch in de bij het verzoekschrift gevoegde nota's van verzoekers advocaat (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlage 1; administratief dossier, stuk 3) en laat hoe dan ook de vaststelling onverlet dat verzoeker foutief verklaarde dat voor de val van het regime een geldbriefje van 1 000 dinar in omloop was.

Dient tevens te worden opgemerkt dat verzoeker, gevraagd waar 'Sika' is, antwoordde: *“Zo'n dingen is eerste keer dat ik dat hoor”*. Omtrent 'imam Ahmed' stelde hij: *“Nee ik ken enkel imam Ali, is bed plaats, zoals een regio heb ik nooit gehoord, vlg mij bestaat zoiets neit (...)”* (administratief dossier, stuk 3, p.9). Ook in het verzoekschrift houdt verzoeker vol dat 'imam Ahmed' geen wijk is van Tuz Khurmatu. Uit de informatie in het dossier blijkt nochtans dat beide voornoemde plaatsen wijken zijn die in de stad Tuz Khurmatu zijn gelegen (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker beweerde dat er geen Koerdische provincies grenzen aan zijn provincie, Salah al-Din (administratief dossier, stuk 3, p.10), hetgeen niet kan worden gerijmd met de informatie in het dossier waaruit blijkt dat voornoemde provincie grenst aan de Koerdische provincie Sulejmaniya (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie).

Daarenboven beweerde verzoeker dat op de plaats van de nabijgelegen Amerikaanse basis voorheen niets was gelegen, dat er een lege plaats was en dat de Amerikanen daar zelf een legerbasis bouwden (administratief dossier, stuk 3, p.9), terwijl uit de informatie in het dossier blijkt dat deze basis ten tijde van het regime van Saddam Hoessein een militaire luchthaven was van het Iraakse leger (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie).

Verzoeker legde bovendien vage en weinig doorleefde verklaringen af omtrent de veiligheidssituatie in zijn wijk op het moment van de val van het regime van Saddam Hoessein. Gevraagd om deze te beschrijven kwam hij immers niet verder dan de algemene stelling dat de veiligheidssituatie *“niet zo erg”* was en dat de mensen veel dingen stalen in die periode (administratief dossier, stuk 3, p.4-5).

Ondanks dat uit het voornoemde ambtsbericht tevens blijkt dat in het noorden van Centraal-Irak nog tal van andere groeperingen en milities actief zijn, kon verzoeker, ondervraagd over de aldaar aanwezige milities slechts melding maken van 'Al Qaeda'. Wanneer hem de Badr-brigade werd genoemd bleek hij bovendien, zo blijkt zowel uit het gehoorverslag als de neergelegde nota's van verzoekers advocaat, het

hoofd van deze organisatie niet te kennen (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlage 1; administratief dossier, stuk 3, p.7-8).

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker bij het CGVS weliswaar enige geografische kennis vertoonde aangaande de Tuz Khurmatu en zijn omgeving, enige kennis vertoonde aangaande zijn verklaarde land van herkomst, een aantal belangrijke personen en stammen kon noemen en op de hoogte bleek van het geld na de val van het regime. Dient echter te worden opgemerkt dat deze kennis geenszins opweegt tegen verzoekers hoger vastgestelde gebrek aan kennis inzake een aantal elementaire, eenvoudige en essentiële basisvragen omtrent zijn directe leefomgeving en aangaande de ingrijpende en markante gebeurtenissen die plaatsvonden in de stad waarvan hij afkomstig stelt te zijn en die een onmiddellijke invloed hadden op de plaatselijke bevolking. Van iemand die beweert zijn hele leven in Tuz Khurmatu te hebben gewoond en er zou hebben school gelopen en gewerkt kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij een antwoord kan verstrekken op de hoger aangehaalde vragen. Verzoeker bleek hiertoe niet in staat. De kennis die hij wel vertoonde staat dermate in een schril contrast met de voormelde, aperte lacunes in zijn kennis dat zij ingestudeerd voorkomt.

Gelet op het voormelde kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde afkomst van Tuz Khurmatu. Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die hij aldaar beweert te hebben ondervonden. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij zijn teloorgegangene geloofwaardigheid kunnen herstellen.

Wat betreft de aan het CGVS voorgelegde simkaart kan niet worden ingezien hoe dergelijke niet-gepersonaliseerde simkaart een begin van bewijs zou kunnen vormen van verzoekers afkomst. Verzoeker verwijt het CGVS dat deze kaart niet nader werd onderzocht doch verduidelijkt, nog daargelaten dat deze kaart blijkens de stukken van het dossier in zijn eigen bezit was, evenmin op welke wijze een nader onderzoek van deze kaart had bijdragen tot het vaststellen van zijn afkomst (administratief dossier, stuk 12: documenten). De neergelegde Iraakse geldbiljetten tonen evenmin aan vanwaar verzoeker afkomstig is of dat hij in Tuz Khurmatu zou hebben verbleven (ibid.).

Ook de in het kader van onderhavig beroep bijgebrachte documenten vermogen niet verzoekers teloorgegangene geloofwaardigheid te herstellen (rechtsplegingdossier, stukken 9, 11 en 13). Nog daargelaten dat de documenten van de 'Al Toz Show' fotokopieën betreffen zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke kopieën, geen bewijswaarde kan worden toegekend, zijn deze documenten niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat deze overeenkomstig artikel 8 PR RvV niet in overweging worden genomen. De neergelegde bewonerskaart bevat slechts een aantal identiteitsgegevens van de hierop vermelde persoon, A.G.A. Daargelaten dat niet is aangetoond dat A.G.A. verzoekers moeder zou zijn aangezien verzoekers identiteit gelet op het voorgaande niet kan worden vastgesteld, bevat deze bewonerskaart nergens enige verwijzing naar verzoekers persoon zodat deze niet kan aantonen dat hij daadwerkelijk in Tuz Khurmatu zou hebben verbleven. Dit geldt nog des te meer daar deze kaart werd afgeleverd op 14 oktober 2010, wanneer verzoeker reeds geruime tijd in België verbleef.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven (RvS 4 juni 2009, beschikking nr. 4513; RvS 26 mei 2009, nr. 193 523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent zijn afkomst van Tuz Khurmatu en asielrelaas. Derhalve toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. De sub 2.2.5. en 2.2.6. gedane vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en in de informatie zoals hierin opgenomen (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie). Zij volstaan, zoals blijkt uit het voorgaande, in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° bedoelde beslissing. Derhalve is verzoekers betoog dat bepaalde andere passages in voornoemde informatie werden doorgehaald niet dienstig daar zij niet kan leiden tot een andere besluitvorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS